Lia Louis

Milá Emmie

motto

Milá Emmie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Lia Louis
Milá Emmie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Lia Louis

Milá Emmie

Praha 2020

Přeložila Eva Hauserová

Pro Juliet.
Tuto knihu nemohu věnovat nikomu jinému.

Vypouštění balonků ve Fortescue Lane, 2004: slavíme 50 let vynikajícího vzdělávání!

Emmie Blueová, 16 let, třída 11R

Střední škola Fortescue Lane, Ramsgate, Kent,
Velká Británie

Emmeline.Blue.1999@fortescue.kent.sch.uk

5. června 2004

Pokud tenhle balonek najdeš, budeš jediný člověk na světě, který se to dozví. Byla jsem to já. To já jsem ta holka z letního plesu. A řekla jsem pravdu.

První kapitola

Byla jsem připravená. Celá natěšená a nachystaná, až se mě zeptá. Samým očekáváním jsem musela úplně zářit a myslím, že mi zčervenaly tváře jako dětem z románů Charlese Dickense, které žijí na ulici – jako rajče s bušícím srdcem. Ještě před pěti minutami bylo všechno dokonalé, a tohle slovíčko opravdu nepoužívám často, protože nic na světě, ať je to jak chce skvělé – lidé, polibky nebo šunkové sendviče –, ve skutečnosti úplně dokonalé není. Ale tohle dokonalé bylo. Restaurace, stůl ozářený svíčkou, vzadu za terasou pláž s tichým šuměním vln a víno, které chutnalo hodně podobně jako to, které jsme spolu pili před devíti lety, v předvečer našich jednadvacátých narozenin, a jehož jméno jsem si nedokázala zapamatovat. Šňůry malých žároviček omotané kolem sloupků terasy, na které jsme seděli. Jemný vánek od moře. Dokonce i můj účes se povedl, vlasy mě poslouchaly poprvé od… no, asi od té jediné příležitosti, kdy vypadaly taky tak povedeně, což bylo tenkrát, když jsem ještě poslouchala walkmana a byla jsem přesvědčená, že si Jon Bon Jovi z nějakého důvodu zaskočí do Ramsgate, náhodou se potkáme a pozve mě do Wimpy na hamburger a hranolky. A také tu byl Lucas. Jenomže ten samozřejmě vypadá vždycky tak dokonale, že víc to snad už ani nejde. Teď zavřu oči, dlaně si přitisknu k čelu, klečím na chladné podlaze toalety a myslím na to, že na mě Lucas

pořád čeká tam venku. Je pohledný tím svým anglickým, uhlazeným způsobem, s pletí mírně opálenou francouzským sluncem a s čisťounkou, čerstvě vyžehlenou bílou košilí rozepnutou u krku. Když jsme sem přede dvěma hodinami přijeli, rychle si objednali víno a podělili se o dva předkrmy, podívala jsem se na něj přes stůl a zasněně jsem přemítala o tom, jak asi působíme na ostatní návštěvníky restaurace, když tu tak spolu sedíme se zapadajícím sluncem v pozadí. Za koho nás asi považují ti neznámí lidé, které vidíme jen v obrysech, jak se loudají po písčité pláži kolem terasy, na které jsme usazení, a boty se jim houpají v rukou? Myslím, že jsme působili dojmem, že jsme si souzení. Vypadali jsme jako šťastný pár, který si vyšel na večeři u pláže. Který možná slaví výročí nebo něco takového. Dokonce si třeba mohl výjimečně vyjít ven, protože doma má malé děti. Dvě. Chlapečka a holčičku.

„Jsem celý nervózní, Em," začal Lucas, krátce se zasmál, neklidně si pohrával s rukama a otáčel prstenem na ukazováčku, „z toho, o co tě chci požádat." A v tom okamžiku u toho stolu v té restauraci – na jejíž toaletě se teď schovávám – jsem si myslela, že se cítím připravenější a jistější, než jsem se kdy v životě cítila na cokoli připravená a čímkoli jistá. *Toužila* jsem říct „ano". Dokonce jsem už plánovala, jak to vyslovím, i když mě Rosie upozorňovala, že když si to budu zkoušet nanečisto až moc, vyzní to pak nuceně a tak, jako bych doopravdy říct „ano" *nechtěla*. A dodala: „Dnes nebude ten správný večer, abys mluvila, jako bys měla k zádům přitisknutou hlaveň pistole nějakého maniaka, Emmie, protože tohle někdy děláš, když jsi nervózní, jen si to přiznej!" Ale přece jen jsem si to dnes odpoledne na trajektu v duchu nazkoušela, jen trošičku. Řekla jsem něco milého a chytrého, jako vystřiženého z romantické komedie, například: „Proč ti to trvalo tak dlouho, Lucasi

Moreau? Nic na světě by mě neudělalo šťastnější!“ A on by mi stiskl ruku – na tomhle ubrusu s obloučkovým lemem, jaké má Le Rivage na všech zdejších kulatých stolcích po všechna ta léta, co sem jezdíme, a pak bychom se vraceli domů po pláži a Lucas by se jako vždycky zastavil, aby mi ukázal, kde tehdy našel můj balonek. Určitě by mi taky dal pusu. U auta by se ke mně pravděpodobně sklonil a pomalu a váhavě by mě políbil, s ukazováčkem a palcem na mé bradě. Líbal by mě poprvé za těch čtrnáct let, co se známe, a oba bychom přitom cítili chuť předkrmu z mušlí a mátových bonbonů zabalených ve zlatém staniolu, které nám přinesli s účtem, a já bych po dlouhé době konečně dokázala zase volně dýchat. Protože by se mi všechno to čekání přece jen vyplatilo. Celých čtrnáct let našeho kamarádství a posledních pět let, kdy jsem musela potlačovat touhu prozradit mu, co k němu opravdu cítím, to všechno by se dnes večer završilo. Tak jsem to čekala. A rozhodně ne to, jak to dopadlo doopravdy. Že skončím zhroucená na toaletě, na konci tohohle dokonalého večera, v *naší* dokonalé restauraci, na *naší* dokonalé pláži, po dokonalé večeři, která se na mě teď dívá z mísy, rozžvýkaná a vyzvracená, jako umělecké ztvárnění naprosté katastrofy, která mi rozdupala duši. Čekala jsem, že odpovím „ano“. Ještě před pár minutami jsem očekávala – s tou dokonalou hláškou z romantického filmu na jazyku, záda vzpřímená a oči zářící –, že řeknu své „ano“, že svolím, aby se naše důvěrné a dlouholeté přátelství změnilo v partnerský vztah. Aby se z nás stal pár. A to v předvečer našich třicátých narozenin. Protože na co jiného by se mě Lucas asi mohl zeptat, když mi tu otázku nechtěl položit po telefonu?

Když se konečně vyslovil, myslím, že jsem dokázala dobře skrýt svůj šok. Bylo to jako ostrá facka. Jeho slova jsem vstře-

bávala pomalu, jako když se do koláče vsakuje nějaký odporný sirup, a tělem se mi šířila vlna bolestivé nevolnosti. Zůstala jsem na něj civět. Muselo to tak být, protože se jeho úsměv rozplynul a přimhouřil oči tak, jak to vždycky dělal, když mu něco začalo dělat starosti.

„Emmie?"

Tak jsem to řekla. Protože jak jsem se na něj dívala přes stůl, věděla jsem, že nemohu odpovědět nic jiného.

„Ano."

„Ano?" opakoval, zvedl světlé obočí a široká ramena se mu znatelně uvolnila, jak si oddechl.

„Ano," zopakovala jsem, a než jsem se zmohla na něco dalšího, vyhrkly mi slzy. Musím říct, že jsem je mistrně zrecyklovala. Lucas v nich v té chvíli neviděl slzy zoufalství, zlomeného srdce nebo strachu. Viděl v nich slzy štěstí. Slzy obrovské radosti, protože jsem pocítila hrdost na svého nejlepšího kamaráda a na důležité rozhodnutí, které udělal, a dojímalo mě, že u toho můžu být. Proto se úlevně zazubil. Proto vstal ze židle, obešel kulatý stolek, dřepl si ke mně a objal mě silnýma rukama.

„Ale jdi, Em," zasmál se mi do ucha. „Nebreč mi tu tolik! Lidi si ještě budou myslet, že jsem nějaký lump, který tady u večeře zlomil holce srdce nebo provedl něco podobného."

Legrační, protože přesně tak to bylo.

A pak jsem to ucítila. Obsah žaludku se mi začal zvedat a stoupal mi jícnem. „Potřebuju si odskočit."

Lucas se odtáhl, pořád ještě v dřepu, a já jsem si úporně přála, aby se mě už na nic neptal a aby se mi nepodíval do očí. Okamžitě by zjistil pravdu. Uviděl by ji.

„Dnes mě od rána trochu bolí hlava," lhala jsem. „Něco jako migréna, vždyť mě znáš. Musím si vzít prášky a opláchnout si

obličej vodou…“ *To určitě!* Vždyť bych si rozmazala make-up. Tak to ale říkají ve filmech, ne? A v té chvíli jsem si vůbec nepřipadala jako ve skutečném životě. A pořád ještě si tak nepřipadám, když tady objímám veřejnou toaletu – přestože je vzorně čistá. Když tady shlížím na nechutné cákance večeře a vína, které jsme si dali, celí rozzáření a nadšení, před pouhou hodinou.

Žení se. Lucas se *žení*.

Za devět měsíců se muž, který byl čtrnáct let mým nejlepším kamarádem, muž, kterého miluju, ožení se ženou, kterou zase miluje on. A já to nejsem. A při tom obřadu mu mám stát po boku jako jeho svědkyně a družička.

Druhá kapitola

Vtom uslyším zaklepání na dveře kabinky.

„*Excusez-moi? Ça va?*"

Vždycky jsem zvracela hlučně. Někteří lidé si přitom vystačí se zakašláním a jemným zabubláním, ale já dávím tak nahlas, že to zní, jako by se z mých vnitřností dobýval ven duch profesionálního zápasníka, a předpokládám, že žena, ve které zvuky za dveřmi mé kabinky vyvolaly obavy a která si tam venku myla ruce, se chce přesvědčit, co se to tu děje.

„Ano," zavolám. „Já… nic mi není. Jen se mi udělalo trochu špatně… *malade*. Ano. *Je suis malade*."

Žena se mě na něco zeptá francouzsky. Nerozumím jí, ale zachytím slova „partner" a „restaurace". Pak se odmlčí, slyším její kroky na dlaždicích a zamčené dveře kabinky nepatrně zavrzají, jako by se na ně pokusila přitisknout ucho. „Mám někoho přivést? Jste v pořádku?" Její hlas zní mladě. Je v něm klidná starostlivost. Asi v životě hodně pomáhá ostatním, tak jako Marie. Marie je ten typ, co se vždycky zastaví na ulici, aby pomohla potácejícímu se opilci, ke kterému by se většina lidí raději ani nepřibližovala, a promlouvá na něj vřelým a uklidňujícím hlasem. Necítí přitom strach a jejím laskavým mozkem vůbec neproběhne myšlenka ve stylu „ten chlápek u sebe může mít kudlu a já bych se ráda

dožila aspoň penze“. Takže žádný div, ne? Žádný div, že se Lucas žení právě s ní.

„Haló?“ ozve se znovu.

„To nic, to nic, nic mi není,“ odpovídám přiškrceně a hlas mám nepřirozeně vysoký. „Nedělejte si starosti. Jsem v pořádku. *Merci. Merci beaucoup*.“

Ještě váhá. „Jste si tím jistá?“

„Ano. Ale díky. Moc díky.“

Řekne ještě něco, čemu nerozumím, a pak konečně slyším, jak odchází. Přes romantickou klasickou hudbu, linoucí se z malého reproduktoru, zaslechnu, jak za ní tiše zaklaply dveře. Spláchnu a pomalu se zvedám na nohy. Jak se mi do kolen vrací krev, mravenčí mi v nich, a na bradu se mi přilepil uvolněný pramínek vlasů, zvlhlý zvratky. Nemůžu uvěřit, že jsem doopravdy zvracela. Tak náhle a tak silně. Úplně stejně jako v seriálu *Emmerdale*, kdy se někdo doslechne šokující zprávu a okamžitě se vrhne ke kuchyňskému dřezu, a ještě chvíli po akci upírá zrak do odtokového otvoru. Když jde o postavu z televizního seriálu, připadá mi to příliš *dramatické*, přehnané a nepodobné skutečnému životu. Jenže se zdá, že i já jsem se po třiceti letech dožila okamžiku, kdy se cítím, jako kdyby mě někdo kopl do břicha.

Vytáhnu telefon, odemknu ho a najdu ve WhatsApp naše okénko. Mé prsty poslechnou instinkt, než se do toho stačí vložit můj mozek. Je to zvyk. Tohle je vždycky mé první útočiště. *Lucas Moreau, naposledy online v 18.57.* Teď offline. Samozřejmě že je offline. Sedí tam venku za dveřmi toalety, na terase osvětlené žárovičkami nad pláží, naproti prázdné židli a napůl snědené misce mušlí s česnekem, která čeká na mě. Upírám zrak na naše poslední zprávy.

Emmie: Vedle mě tady na trajektu sedí člověk, který pojídá mraženou chobotnici rovnou z igelitového obalu – je to možný??? POMOC!

Lucas: Haha, opravdu?

Emmie: Asi omdlím z toho puchu.

Lucas: Budu tady na tebe čekat s čichací solí. To dokážeš, Emmie! Jsi silná žena!

Tohle říká vždycky. Je to Lucasova reakce na skoro všechny mé pochybnosti a strachy. Když mi bylo sedmnáct a moje máma se o Vánocích neobjevila, zavolala jsem mu z pevné linky, sama ve svém maličkém bytě, a modlila jsem se, aby byl doma a já uslyšela něčí hlas. Když jsem odešla z Ramsgate a přestěhovala se o dvě města dál, abych unikla šepotu, pošťuchování a upřeným pohledům na chodbách školy. Když mě před čtyřmi lety opustil Adam a odešel z malého bytu, který jsme si pronajímali. Naposledy mi to Lucas řekl – kromě scénky s chobotnicí a igelitovým sáčkem – před čtyřmi měsíci, když jsem konečně vzdala snahu udržet si vlastní pronajatý byt a všechno z něj jsem přestěhovala do malé a za všech okolností přetopené místnosti s nabručenou a samotářskou bytnou o patro níž. „Tohle překonáš," povzbudil mě ve videohovoru přes FaceTime. Ležel ve své posteli a já zase ve své. „Jsi silná žena, Emmie. Pamatuj si to." Zajímalo by mě, jestli by mi to řekl i teď, kdyby to byla vina někoho jiného, že jsem utekla uprostřed jídla na restaurační záchodek. Asi by se tomu zasmál a řekl by: „Páni, Em, jak se ti to stalo?" A pak: „Ale poslyš, to je jeho problém. Když nevidí, jak jsi skvělá…"

Vrátím telefon zpátky do tašky, umyju si ruce spoustou mýdla, které voní jako aviváž, a zkontroluju svůj odraz v řadě zrcadel. Není to na mně vůbec vidět. Nevypadám na to,

jak se cítím – totiž že je mi nevolno a jsem celá rozklepaná. A že mám zlomené srdce. Působím stejně upraveně a celá zářím, jako když jsem přede dvěma hodinami opouštěla domek Lucasových rodičů, až na nepatrnou šmouhu řasenky v koutku oka, a tu si setřu. Je to dobré. Nepozná to na mně. Teď už ne.

Otevřu dveře a na okamžik ustoupím, abych pustila dovnitř dvě usmívající se navoněné ženy. Pak vykročím – pomalu, vyrovnaně, s rovnými zády. Prostorem zní tlumený hovor, mísí se s cinkáním skleniček, tichými nárazy příborů o talíře a s téměř neslyšnými zvuky až příliš tiché hudby. Vzduch je tady v Le Rivage jako vždycky plný vůní česneku, citronu a závanů slané mořské vody zvenčí. Tohle místo patří k mým oblíbeným. A vždycky patřilo. Mé vzpomínky se tu vryly do stěn a do prken podlahy. Živě si vzpomínám na spoustu nekonečných letních dnů a bezcílných procházek po pláži, které tu končily. Na „vyjížďky za vysněným domem", kdy jsme ujeli mnoho kilometrů, Lucas jako čerstvý absolvent univerzity, já jsem tehdy právě získala trvalou úřednickou práci po období záskoků, a pomalu jsme míjeli obrovská sídla a sešlé čtyři sta let staré chaloupky a ukazovali jsme si své budoucí domovy. Vymýšleli jsme si, co bychom na nich změnili a co bychom naopak nechali být, kdyby nám patřily. A skoro se už stalo tradicí, že Lucas pokaždé v Honfleur zabloudil a museli jsme se na cestu vyptávat farmářů, a tady, ve zvucích syčícího grilu v otevřené kuchyni a tiše se převalujících vln, jsme doplňovali energii. S pomocí několika předkrmů, misek s rozmarýnovými brambůrkami, nebo někdy jen piva. Na těch projížďkách a v těchhle stěnách jsme mluvili o všem možném. Většinou ale o budoucnosti a o tom, co nás čeká v letech budoucích. Zajímalo by mě, jestli jsme si někdy dovedli představit tuhle

situaci. Tím nemyslím ani tak, že se Lucas bude ženit, ale… tohle. Napadlo ho někdy, že se *tohle* může stát? Že něco jednou konečně vstoupí mezi nás dva a změní celou krajinu našeho vztahu. I nás samotné.

Jakmile vstoupím otevřenými skleněnými dveřmi do venkovní části restaurace, podívám se na Lucase dřív, než si on všimne mě. Tady venku jsou zvuky tlumenější než uvnitř, moře připomíná klidné hedvábí a krásná vyhlídka, blednoucí v zapadajícím slunci, je jako ze starého filmu, Lucas sedí s loktem opřeným o stůl, rukou si mne bradu a upírá zrak právě tam, k fialovému obzoru. Pak se ohlédne, uvidí mě a široce se zazubí. V jeho výrazu ale je i záblesk starosti.

„Tak co," zeptá se, „je ti dobře?"

Zůstanu stát za svou židlí a svírám její opěradlo z ohýbaného dřeva. Přikývnu a na tváři mám přilepený úsměv, ale najednou se nedokážu přimět, abych se znovu posadila naproti němu ke svému nedojedenému jídlu. Myslela jsem si, že to dokážu, ale nejde to. Pálí mě v krku. V ústech mám pachuť žluči. A když se tak na něj dívám, v téhle restauraci, s těma jeho břidlicově šedýma očima, s pihami, jejichž souhvězdí důvěrně znám, hrozí, že se rozpláču. Je to katastrofa. Lucas to netuší, ale přesně tohle pro mě dnešní večer znamená. Naprostou katastrofu. Úplný opak všeho, co jsem si plánovala na své zasněné cestě nacpaným trajektem vedle toho požírače chobotnic.

„Vadilo by ti, kdybych se teď vrátila?"

Vstane, zůstane stát proti mně a opálenou rukou si uhladí bílou košili na hrudi. „Ne. Samozřejmě že mi to nebude vadit. Ale vážně, Em, je ti něco?"

„Je mi vážně špatně. Když mám být upřímná, asi si prostě jen potřebuju lehnout. Vyspat se z toho. Ach jo, klasická

migréna." Donutím se k zasmání, které zní trochu jako zahrčení motorky.

„Už jsi tím nějakou dobu netrpěla," poznamená. „Naposledy v Londýně v tom kině, ne? Máš s sebou léky?"

Upírám na něj pohled a cítím, jak se mi prudce sevřelo srdce, jako by někdo právě dupl na brzdu. Taky se na to pamatuju. Předloni přijel do Londýna na pracovní cestu – na nějakou konferenci o architektuře – a já jsem se s ním sešla na prosluněném nábřeží South Bank a stáli jsme ve frontě na kino. Najednou jsem uviděla charakteristické cikcak záblesky na okrajích zorného pole, a jako vždycky jsem vzápětí ucítila za očima tupou bolest. Opustili jsme frontu a vrátili se do Lucasova pokoje v desátém patře hotelu, kde jsem si vzala koňskou dávku prášků proti bolesti hlavy, co s sebou vždycky nosím v kabelce, a usnula jsem. Zatažené závěsy bránily slunci, aby vnikalo dovnitř, a Lucas tiše pracoval vedle mě, obličej modře ozářený laptopem. Když jsem se o pár hodin později probudila, napustil mi vanu, a zatímco jsem se koupala, volal na mě skrz dveře otázky televizního kvízu, a já jsem vykřikovala odpovědi. A pak jsme mezi sebou měli podnos s jídlem, které jsme si nechali donést na pokoj, neměli jsme jiné světlo než obrazovku televize, a já jsem mu řekla, tam, na té posteli, zatímco jsme se dívali na kvíz z devadesátých let, že se právě cítím blíž než kdy předtím k pocitu domova, který jsem po celý život hledala. A on se na to pamatuje. Pamatuje si ten večer stejně jako já, jako tolik jiných příležitostí, kdy jsme trávili čas spolu – a přesto jsme se teď ocitli v tomhle bodě.

„Prášky jsem nechala v zahradním domku. Asi si potřebuju jen odpočinout."

Lucas přikývne a starostlivě přimhouří oči. „Já zaplatím." Jemně zavadí o paži číšníka procházejícího kolem, omluví se

a zeptá se, zda může platit. Samozřejmě francouzsky. Tou dokonalou francouzštinou, kterou se mě věčně snažil učit, smál se mé výslovnosti a často říkal: „Jsi jako opilá Deirdre Barlowová, když se ztratila v Marseille." Za ta léta jsem se naučila jen úplné základy. Nic víc mi v hlavě nezůstalo.

„Mohla bych si prostě vzít taxík, Lucasi."

Lucas stáhne obočí, jako bych mu právě navrhla něco absurdního. „Děláš si legraci? Neblbni, prostě se vrátíme domů. Máme ještě před sebou celý víkend."

„Ale co Marie," namítnu a v ústech mám sucho. „Ty… jsi říkal, že se s námi sejde po dezertu, abychom to oslavili."

„O nic nejde, Em. Můžu jí zavolat."

Objeví se číšník s účtem a Lucas mu rychle podá vějíř bankovek a řekne mu, aby si nechal drobné. Dvanáct let jsme se střídali v placení účtů za večeře na oslavu našich narozenin, a dnes je řada na něm. Ignoruju smutný tichý hlásek, který mi našeptává, že když se teď ožení, bude mít novomanželku a mně zůstane jen zlomené srdce, už na mě možná nikdy řada s placením nepřijde.

„Tak dobrá." Lucas si navlékne námořnicky modré sako a urovná si klopy. „Můžeme jít?"

Přikývnu a on mi s pozdviženým obočím a mírným pousmáním podá ruku. A mně znovu poklesne srdce a chytím se. Protože co jiného bych mohla dělat? Miluju ho. Řekla jsem „ano" a budu jeho svědkyní na svatbě a jeho družičkou, protože ho miluju. Svého nejlepšího kamaráda. Svého *jediného* blízkého kamaráda. Chlapce, který před čtrnácti lety, přestože to bylo tak nepravděpodobné, navzdory dešti a bouřím a spoustě kilometrů letu nad oceánem, našel můj balonek a pak objevil i mě.

Třetí kapitola

Rosie: Takhle nějak to bylo, viď? Takhle (aspoň se to říká) Francouzi začnou s někým navážno chodit.
Rosie: Jo. Řekla jsem „navážno chodit". Se s tím smiř.
Rosie: PS: Doufám, že všechno proběhlo naprosto dokonale!
Rosie: PPS: Už šukáte?

Držím mobil vysoko nad obličejem a mhouřím napuchlé a zčervenalé oči do jasného světla displeje. Rosie mi poslala se svými čtyřmi zprávami fotku a já se i přes to, jak na tom teď jsem a co cítím, musím smát. Na fotce stojí Rosie na nemocničně bílých dlaždicích podlahy hotelové kuchyně, ruce na ústech jakoby v šoku, a Fox, náš šéf, ze kterého si my holky pořád utahujeme, před ní klečí na jednom koleni, dlouhé nohy v kalhotách od obleku, a drží croissant tak, jako by jí nabízel snubní prsten. Ironické je, že to svým způsobem trefili. Lucas podle všeho požádal Marii o ruku, když spolu snídali v posteli. „Prsten jsem jí podal přes nejmíň sedmnáct kousků pečiva," vyprávěl mi se smíchem.

Zamknu telefon. Teď se nedokážu přimět k odpovědi. Udělám to zítra, nebo jim to vysvětlím v úterý, až je uvidím, protože se vrátím do práce na polední směnu. Tou dobou už si to srovnám v hlavě a najdu v tom nějaký smysl. Protože všech-

no se přece děje z nějakého důvodu, no ne? I když to v první chvíli vypadá beznadějně, nebo jako úplná katastrofa. Ano. Tohle je heslo, které jsem si pro sebe v duchu vyrobila během tří hodin, od chvíle, kdy jsem odešla z restaurace a zoufale jsem se pokoušela vyškrábat z toho tekutého písku, ve kterém jsem se topila. Dospěla jsem k závěru: *Tohle má nějaký důvod. Jenom ho zatím nechápu.*

Zdálo se mi, že cesta autem z restaurace sem do domu Lucasových rodičů v Le Touquet trvá déle než obvykle, Lucas celou dobu něco povídal a já jsem přikyvovala a vydávala přiměřené zvuky na znamení, že ho poslouchám, a za oknem zatím míjely dobře známé bujně zelené louky a maličké francouzské vesničky s dlážděním z kočičích hlav. Doprovodil mě z příjezdové cesty u domku jeho rodičů porostlého břečťanem postranní brankou a pak na konec rozlehlé, pečlivě upravené zahrady, ke vstupním dveřím zahradního domku. Rychle jsem odemkla, abych předběhla příval slz, který jsem s vypětím všech sil po celou cestu autem ovládala, klíčem, který mi Lucasova mamka Amanda vždycky po mém příjezdu předá v bílé obálce A5, jako by tu provozovala venkovský penzion. Chtěl vejít dál. Vycítila jsem to, když jsem stála proti němu ve dveřích – z toho, jak si zasunul ruce do kapes, z napětí v jeho ramenou a z toho, jak stál jednou nohou na schodu přede dveřmi a nahlížel za mě do malé kuchyňky – to všechno naznačovalo, že očekává, že se mnou půjde dál, jako to obyčejně dělal. Že sebou hodí na postel, odkopne boty, bude projíždět televizní kanály a bude přitom poslouchat, co mu vykládám o bláznivých zákaznících ve své práci, zatímco se budu převlékat do pyžama za přivřenými dveřmi koupelny. Místo toho jsem mu poděkovala za večeři, omluvila se, že jsem to tak zkrátila, a znovu mu napovídala něco o svých migrénách.

„No, tak si odpočiň, Em," vybídl mě. „A zavolej mi, kdybys mě potřebovala, jo? Budu tady nahoře. Můžu fungovat jako tvoje donáška na pokoj."

„Nic mi tu nebude chybět."

„Myslím to doopravdy," ujistil mě, pak se ke mně naklonil a přitiskl teplou tvář k mé. „Tak přeju nám oběma hezký poslední den, kdy nám je ještě devětadvacet. Na tohle jsme čekali, viď, až se probudíme jako čerství třicátníci, kteří *přesně* vědí, jak si v životě poradit!"

„To rozhodně," usmála jsem se, pak jsem zavřela dveře, obrátila jsem se k nim zády a dala jsem v té prázdné temnotě průchod horkým, tichým slzám. Nic jiného jsem nedělala. *Brečela jsem*. A pokračuju v tom ještě teď, zabalená v tlusté dece, tváře mě pálí, oči mám napuchlé a v klíně mám chuchvalce zmuchlaných papírových kapesníků, kterými jsem si posledních pár hodin utírala nos.

Svědkyně. A *družička*. Co to má být? U nevěsty jasně, ale družička ženicha? Lucas to v úvodu své řeči, ve které mě o to trochu nesouvisle požádal, celý rudý, označil za naprostou samozřejmost. „Protože nikdo – vážně, *absolutně nikdo na světě* mě nezná tak jako ty, Emmie. Prostě to nemůže být nikdo jiný." Hu. A já jsem na tu jeho otázku byla tak nachystaná. Byla jsem si tak jistá – tak, že jsem si dokonce *zkoušela předem*, jak odpovím.

„Budeme se brát, Em," sděloval mi celý rozzářený. „Žením se s Marií. A byl bych moc rád… kdybys mi na svatbě dělala družičku. Přeju si to nejvíc na světě. *Musíš to být ty. Budeš tam se mnou stát jako moje svědkyně*." Teď se z toho klepu tak hrozně, až jektám zuby a musím si přetáhnout peřinu přes hlavu. Zvracení. Neovladatelné vzlyky. Opuchlý obličej. A teď na mě přišla zimnice. V milostných písničkách vás před tímhle

nikdo nevaruje. Dr Hook o tom nezpívají. Kde je webová stránka se zdravotními radami pro zlomená srdce, jako existuje stránka pro herpes virus nebo pro infekce močových cest?

Kdy vyhledat zdravotní pomoc:

- *Když jste brečeli tak moc, až vám oči opuchly a zmenšily se tolik, až se vám v obličeji úplně ztrácejí a přestáváte vidět.*
- *Když proléváte tolik slz, až váš hlas začne připomínat Barryho Whitea.*
- *Když zdvořile přijmete nabídku jít za svědka na svatbu člověku, který vám způsobil uvedené příznaky.*

Na druhé straně deky rachotí na stěně zahradního domku klimatizace, jako by se tam vařila voda v konvici, a lepkavě horká letní noc zůstává uzavřená venku. Můj zatuchlý pokoj doma ve Fishers Way je v porovnání s tímhle rozpálená pec. Je tam takové horko, že v okamžiku, kdy teploměr vyšplhá přes třiadvacet stupňů, se ukládám do postele s přesvědčením, že mě tu ráno najde moje bytná celou svraskalou, podobnou rozince v noční košili. Tady u Moreauových mi nic takového nehrozí. Myslím, že tohle platí vždycky: i v těch nejtemnějších situacích je důležité, aby se člověk zaměřil na kladné stránky věci, pokud to dokáže. Ať jsou to jakkoli nevýznamné drobnosti. A ať je jich jakkoli málo.

Odhrnu pokrývku, posadím se na posteli a přitisknu si hřbet ruky k čelu. Je ironie, že mi v hlavě začíná tepat *skutečná* bolest. Rozsvítím lampičku vedle postele. Cestou na trajektu jsem si spočítala na prstech, že jsem tady v zahradě Moreauových strávila celkem třináctery narozeniny – své i Lucasovy. Poprvé, když nám s Lucasem bylo sedmnáct.

Devátého června 2005. Bylo to poprvé, co jsem tu bydlela, a teprve naše druhé osobní setkání, ale Lucasovi rodiče se ke mně chovali jako k člence vlastní rodiny, která je navštívila už tisíckrát. „Lucas o tobě pořád mluví," řekl mi Jean, když mi ukazoval zahradní domek, a pak pokrčil rameny a skoro rezignovaně se usmál, jako by říkal: „Když jsi důležitá pro našeho syna, pak jsi důležitá i pro nás." O tom víkendu nám Lucasovi rodiče každému koupili narozeninový dort a vzali nás na večeři do Le Rivage – podnik byl nově otevřený, a ještě voněl čerstvými nátěry a právě rozřezaným dřevem. Byla to jedna z prvních restaurací, které jsem kdy navštívila, i když mi bylo příliš trapné jim to přiznat. Nazítří jsme s Lucasem, s jeho starším bratrem Eliotem a se skupinou jejich přátel šli do klubu, a přestože jsem rozhodně netančila, a to ani jednou, byl to jeden z nejlepších večerů, jaké jsem kdy zažila. Ne proto, že bych se tak dobře bavila. Ale proto, jak mě všichni brali. Jako *jednu z nich*. Jako běžnou sedmnáctiletou dívku, která žije s pocitem, že jí svět leží u nohou. Ne jako „tu holku z Fortescue Lane". Pro ně jsem byla prostě Emmie s koktejlem v ruce, která konečně unikla střední škole a nastoupí na univerzitní přípravku. A zítra oba oslavíme třicátiny. *Je nám třicet*. Na tenhle věk jsem se po celá léta dívala jako na nějakou vzdálenou metu, bezpečné útočiště, lákavé světélko na obzoru. Protože ve třiceti už jsou lidé usazení a vědí, co chtějí, že? Ve třiceti je člověk dospělý – plně opeřený – a ví, kdo je. Nebo aspoň přesně ví, kam směřuje, i když tam třeba ještě úplně nedošel.

Natáhnu se přes postranici postele a přitáhnu si na ni svůj kufr. Rozepnu zip. Uvnitř je všechno ještě úhledně složené tak, jak jsem si to včera večer zabalila. Útroby mi přitom rozechvívalo rozrušené těšení a dopodrobna jsem si představovala, co

se stane poté, až mi Lucas položí tu otázku. Pak se Balonková dívka podívá přes stůl na pláž, která je svedla dohromady, a o čtrnáct let později řekne své „ano“ Balonkovému klukovi.

Vytáhnu černou dárkovou krabičku, kterou jsem zasunula mezi oblečení, a odklopím víčko.

„Takže počkej, kdy ti Lucas řekl, že k sobě *patříte*? Na silvestra?“ zeptala se mě Rosie v práci. Takhle jsme se o sobě během uplynulých dvou let s Rosie dovídaly různé podrobnosti. Zkratkovitě vyprávěné příběhy, historky, starosti, naděje i vzpomínky mezi námi proudily v maličkých útržcích, během třicetiminutových dávek našich poledních přestávek.

„Nojo, on měl mizernou noc a dorazil právě po půlnoci francouzského času a já už jsem byla doma ve svém bytě a koukala jsem se na Joolse Hollanda, a tak jsme se bavili přes FaceTime. Z našich postelí.“

Rosie se na mě zadívala rozšířenýma očima a usmála se. „To je teda rajcovní! A řekla jsi mu, že jedno z tvých novoročních předsevzetí je někoho potkat?“

„Zamilovat se,“ upřesnila jsem to. Ona zamžikala řasami a požádala mě: „Pověz mi ještě jednou, co on na to.“

„Řekl, že je to ode mě odvaha,“ odpověděla jsem se smíchem. „Prohlásil *Sakra, Em, to je ale odvaha*. A pak už prakticky usínal, protože vypil asi milion koktejlů, ale řekl… řekl, jestli mě někdy napadlo, proč jsme oba tak *beznadějní*, když přijde na lásku. Protože on na to má teorii. Vězí to v nás dvou. Protože jsme si asi byli odjakživa souzení.“

Rosie vypískla a chytila mě za zápěstí. „No páni, Emmie, určitě tě požádá o ruku, to je přece úplně jasné!“ ujistila mě. „*Proto* řekl, že se tě na tu věc nemůže zeptat po telefonu, protože bys mohla zavěsit. To je ale krása, co? Hustý. Po tolika letech…“

Zadívám se na otevřenou krabici s dárkem, která přede mnou leží na posteli. Je v ní zakázkový skicák vázaný v kůži, který jsem pořídila před několika týdny, s Lucasovými iniciálami vytlačenými na deskách a v rohu každé prázdné strany uvnitř. Po tom rozhovoru s Rosie mi to ještě nepřipadalo dost. Pomyslela jsem si, že má pravdu. Vždyť je to *krásné* – totiž mohlo by být. Dva lidé, kteří se našli tak nepravděpodobným způsobem, zrovna když jeden druhého potřebovali. Stejného věku, dokonce narození ve stejný den, se stejnou posedlostí Marmitem a seriálem *Manželky fotbalistů*. Někdo by řekl, že je to náhoda, ale já si to nemyslím. Proto jsem chtěla Lucasovi dát něco víc než jen hezký narozeninový dárek. Koupila jsem tuhle dárkovou krabici a v práci v kuchyni jsem si rozrušeně načmárala na ubrousek seznam všech důležitých věcí, které do ní vložím. Vytáhnu z ní obálku, která obsahuje náš úplně první mail. *Předmět: Našel jsem tvůj balonek!* Vyndám i sklenici Marmitu, která mi váhou připomíná těžítko. Koupila jsem ji až teď, ale je to dvojnice té první, protože to byla první věc, kterou jsem kdy Lucasovi poslala (spolu s nahrávkou mého hlasu ve franštině, aby si ji poslechl a zkontroloval, než ji předám své učitelce). Poslala jsem mu ji, protože řekl, že kromě seriálu *EastEnders* a anglické hráškové kaše z konzervy je to jedna z věcí, která mu teď chybí, protože než začal žít ve Francii, bydlel v severním Londýně. A tehdy mi začal posílat cédéčka. První výměnou za Marmite, malé poděkování, z něhož se vyklubal rituál – jazyk, kterému jsme rozuměli jen my dva. Pokaždé jsem mu poslala něco z Londýna a on mi na oplátku posílal speciálně nahraná cédéčka, která představovala malé osobní dopisy. Celkem jich bylo osm. Ještě pořád mi dluží to deváté. Takže poslední věc v téhle krabici je naše první cédéčko. Má sice v plastovém obalu prasklinu

a papírový obal uvnitř se na jednom okraji stáčí, ale jinak je ještě dokonalé. Inkoust Lucasova tmavomodrého písma se nerozmazal. Všechno je napsáno velkými písmeny, klidně, se sebedůvěrou, pomalu, to písmo není vůbec podobné tomu, jak Lucas píše dnes, kdy má rukopis těkavý a vášnivý, jako je on sám. Vždycky míří někam výš a k něčemu lepšímu, co by mohl dělat.

Nemůžu. Tyhle věci mu zítra nemůžu dát – je to naše společná historie ve zkratce, to, jak jsme dospěli až k tomuhle bodu, k této chvíli, vyjádřeno předměty. Nehodí se, abych mu to předala u snídaně v dokonale malebném patiu Amandy a Jeana Moreauových. A tak vrátím do svého kufru všechno až na cédéčka a zavřu víko dárkové kazety nad jediným neškodným a *přátelsky působícím* předmětem uvnitř – zakázkovým skicákem. Položím krabici na noční stolek, kde bude čekat na ráno, a stulím se v posteli.

Telefon se mi rozsvítí upozorněním na novinku z fotbalového světa, která bohužel neumím vypnout. Podívám se, kolik je hodin. 00.33. Tak dobře. Je mi oficiálně třicet. *Je mi třicet*, a pokud byste se mě na to v téhle chvíli zeptali, tak tedy rozhodně přesně nevím, kam v životě směřuju. Ale to se změní. Nějak to dokážu. Protože jsem silná žena Emmie. No ne?

Zavřu oči a přitáhnu si kolena k břichu. Nikdy jsem si nemyslela, že své třicáté narozeniny strávím takhle. Že se budu cítit tak nepatrná. Tak ubohá. Nedůležitá. Protože v hloubi duše vím, že *jsem* v jádru silná, udělaná z důkladného materiálu. Přinejmenším jsem takový materiál získala při všech životních změnách, tak jak se to děje nám všem, s přibývajícím věkem a zkušenostmi, kdy nám kůže tloustne, ale srdce máme měkčí, dvojitě vyspravené a vypodložené v mís-

tech, kde mu hrozí zlomení. Jsme součtem všech věcí, které nás zranily, nahnaly nám strach, ochraňovaly nás a těšily.

A tohle všechno je pro mě myslím Lucas. Potěšení, to ano, samozřejmě. Ale útočiště? A *bezpečí?* Po tom osudném letním plesu, ve svých šestnácti letech, jsem pečlivě vytvořila novou Emmeline – novou Emmie. Ale už od toho úplně prvního Lucasova e-mailu mi s tím pomáhal právě on. Podporoval každé mé rozhodnutí, tleskal každému krůčku, který jsem udělala, jako by to byly obrovské skoky dopředu.

Za víčky mě pálí slzy. Vím totiž, jsem si tím jistá tak, jak to člověku říká jedině hlas intuice, že ho teď musím podporovat. Vím, že musím tleskat tomu kroku, který právě dělá – tomu ohromnému, gigantickému skoku vpřed –, bez ohledu na to, jak moc mě to bolí. Dlužím mu to. Tohle přece pro člověka dělá nejlepší kamarád. A družička.

Držím v ruce cédéčko. Poslední věc, kterou vidím před očima, než je zavřu a usnu, je seznam jeho nahrávek.

Mix CD. Číslo 1.

Milá Balonková dívko,

Stopa 1. Protože jsi tak skvěle zvládla tu ústní zkoušku z franštiny

Stopa 2. Protože zoufale potřebuješ pomoct se svým vkusem na chlapecké kapely

Stopa 3. Protože tvé příjmení je Blueová

Stopa 4. Protože pořád jíš jen smažená vajíčka a brambůrky

Stopa 5. Protože budu vždycky s tebou

Balonkový kluk

x

Čtvrtá kapitola

Stůl v patiu domu Moreauových, zastíněný slunečníkem, vypadá dnes ráno jako vystřižený z časopisu *Dům a zahrada*. Čisťounký bílý ubrus zatěžují podnosy s teplým zlatavým pečivem, konvice s kávou, mísy rubínových jahod a orosených borůvek – a samozřejmě podle tradice dva narozeninové dorty, hrdě trůnící na keramických stojáncích. Na jednom konci stolu je Lucasův, na druhém můj. A jako každý rok má každý z nich svůj příběh.

„Vím, že černý dort nevypadá zrovna vesele," usmívá se Amanda a pečlivě srovná horu croissantů, která připomíná kostky stavebnice, „ale v současnosti pořád jen slyším, jak mluvíš o novém koženém interiéru Lucasova auta, a tak jsem si pomyslela, že pokud chci použít fondán, mohla bych mu udělat dort v podobě auta. Víš, ono vytvarovat auto z piškotu…"

„Ale ne, ne," zahučí Jean nad espresem a vykoukne nad okrajem brýlí. „Kdyby ses pustila do něčeho takového, nepřežil bych stres pramenící ze soužití s tebou, má lásko."

Amanda vyvrátí oči k nebi, ale její úzké rty s perleťově růžovou rtěnkou se usmívají jako vždycky. „Tohle jsem pokládala za druhou nejlepší možnost. A napadlo mě, že když bude mít podobu *quiltu*, budete vědět, že to není jen…"

„Úplně černý dort," zasměje se Lucas.

„A obrázek tvé duše," dodám. Amanda se zarazí, zvedne ruku k ústům a zasměje se. Směje se tak, že vypískne a pak se zahihňá, zatímco Jean se zasmál maximálně dvakrát za život, a pokaždé se přitom spiklenecky usmíval zpoza svého maličkého bílého šálku s espresem.

„Ale no tak, vždyť mám narozeniny," Lucas se ke mně nakloní a pošťouchne mě. „K lidem středního věku bys měla být uctivá."

„*To říkáš ty*," odseknu. „Dnes ráno jsi mě přivítal tím, žes mě označil za Měsíčka."

„Za Měsíčka," zasměje se znovu Amanda a drží v prstech nakousnutou jahodu. „Jako na té fotce vás dvou, viďte? Udělali jsme ji… bylo to v Honfleur, když měl tvůj bratr narozky? Světlo blesku tehdy způsobilo, že jste oba byli bílí jako mrtvoly."

Lucas přikývne. „To byly Eliotovy jednadvacetiny. Už je to spousta let."

„A můj obličej byl *příšerně* bílý a kulatý," dodám a Lucas se zasměje.

„Jako bych obědval s opravdovým měsíčkem v džísce."

Zamračím se na něj a on se zazubí.

„To je neuvěřitelné, že jí ještě pořád takhle říkáš!" usmívá se Amanda, posadí se a rozprostře si na klíně zářivě bílý ubrousek.

Lucas se zasměje. „To dělám jen při zvláštních příležitostech."

„Jako když máme třicáté narozeniny," podotknu.

„Přesně tak," přikývne Lucas. „Takže mohla bys mi prosím podat ten džem, Měsíčku? *Cože?* Snažím se, abych si co nejvíc užil, že to můžu říkat. Nezopakuju si to, dokud ti nebude čtyřicet, budeš se vdávat, otěhotníš nebo se ti stane něco podobně zásadního."

Dnes ráno se mi při představě, že mám do patia vstoupit, dělalo špatně. V noci jsem cítila takovou hrůzu, že otevřu oči, uvidím za těžkým smetanovým závěsem své ložnice vykukovat sluníčko a budu vědět, že už nastalo ráno našich narozenin, až mě to úplně přibilo k matraci. Když se vzbudím tady v Le Touquet, v téhle ložnici, devátého června, obklopená zmačkanými papírovými kapesníky, s očima zarudlýma a nateklýma, bude to znamenat, že se to opravdu stalo. Je to skutečnost. Muž, kterého miluju, mi řekl, že chce navždycky svázat svůj život s jinou ženou a že si přeje, abych byla u toho, těsně vedle něj ve středu pozornosti všech, až to bude před celým světem slibovat.

Potřebuješ důkladnou životabudící sprchu. Ležím na posteli, právě jsem se probudila a upírám do stropu pálící oči. Myslí mi zazní Rosiin vřelý, důvěrně známý hlas, jako by na mě mluvila do telefonu. Včera večer jsem jí neodpověděla na esemesku – takže skutečná Rosie si asi představuje, jak teď s Lucasem ležíme s těly i prsty propletenými v bílém povlečení, ospale se usmíváme a děláme si plány na dnešní dopoledne. A patříme k sobě jako partneři. Ale vím, že kdyby byla tady, poradila by mi právě tohle. „Jen se tomu poddej, Em. Jen do toho, smutni si a rozlož se z toho, zklamaná Emmie, ale vynoř se jako ta silná a nezávislá žena, jaká doopravdy jsi. A to myslím vážně. Jako bys byla v *Tvoje tvář má známý hlas* a Moreauovi byli tvoje publikum, které chceš obloudit." A to jsem také udělala. Vzchopila jsem se, celých dvacet minut jsem se sprchovala, umyla jsem si vlasy, oholila si nohy, a navíc jsem si udělala peeling přípravkem z jedné ze skleněných nádobek se zlatým víčkem, které mi Amanda vždycky nechává v koupelně. Vyfénovala jsem si vlasy, natřela jsem se hydratačním krémem, a dokonce jsem zkusila nalíčení obličeje různými

odstíny make-upu, aby líp vynikly mé rysy, s pomocí návodu, který mi Rosie vnutila a uložila do telefonu. A pak jsem prošla po cestičce bujně zelenou zahrádkou Moreauových, působící dokonale jako z obrázkového magazínu, takovým krokem, jako by mi srdce překypovalo radostí, a ne zklamáním. Jako třicetiletá žena, která není vůbec ztracená a má všechno dobře srovnané v hlavě. A není osamělá.

„Emmie?"

Vzhlédnu k Amandě, která mi nabízí talíř s pečivem.

„Dáš si tyhle mandlové croissanty, drahoušku? Vždycky ti kupuju tyhle s mandlemi."

Usměju se, jeden kousek si vezmu a na talíř mi odpadávají drobečky. „Díky, Amando." Nemám vůbec chuť k jídlu a žaludek se mi pořád svírá, ale když nebudu jíst, nejenom že mi bude špatně, ale Lucas si toho možná všimne a bude se mě vyptávat, co mi je, a to si dnes nepřeju. Nechci, aby si se mnou dělal starosti, pořád mě sledoval a projevoval mi náklonnost. Takový Lucas by totiž mohl způsobit, že bych se znovu proměnila v to slzavé údolí, stejně jako včera večer.

„Tohle nádherně voní," řeknu Amandě a odtrhnu špičatý konec teplého croissantu.

„Že ano? Jsem moc ráda, že nedržíš nějakou hloupou dietu jako on," podívá se po Lucasovi. „Není s ním žádná zábava, prakticky žije v té své tělocvičně."

„Víš, tak se člověk udržuje v kondici, mami," ohradí se Lucas s úsměvem a poposedne si na židli. V opálené ruce drží hrneček kávy a druhou rukou si nahmatá biceps. „A taky si tak udržuju *zdraví*."

„Ano," ocení ho Jean prostě.

„On nejí nic z toho, co připravím, Emmie," stěžuje si Amanda dál a rozřezává hnědý muffin. „Už jsem ti říkala,

že jsme se v našem kurzu učili připravovat dezerty ve vodní lázni, a on odmítl ochutnat můj crème brûlée?“

„Bylo v tom strašně moc cukru…“

„Chtěla jsem, abys zkusil jen kousíček. Jediné sousto. To ty neodmítáš sladkosti jako náš Lucas, že ne, Emmie?“

„To ne…“

„Ale já jsem se ho zeptala, jestli už potkal někoho, kdo dostal infarkt z jednoho malého…“

„No, já se musím vejít do svátečního obleku, mami.“ Lucas si poposedne dopředu, skloní hlavu a usměje se na svou matku. Té se rozšíří oči.

„Copak ty… už ti to řekl?“ Upírám na ni pohled a Lucas hrdě přikývne. Dokonce i Jean vzhlédne od svého talíře a podívá se na mě.

„No ne, Emmie!“ vypískne Amanda, prudce sáhne po mé ruce a sevře mi ji. Ústa se jí rozšíří v dojatém úsměvu. „No věřila bys tomu? Není to *neuvěřitelné*? Bude se ženit! Tak mi pověz, cos mu na to řekla?“

Aha, tak oni si mysleli, že to ještě nevím. Polknu sousto pečiva, vzhlédnu k nim, ke svému napjatému, ochotnému publiku, a přinutím se k širokému, zářivému úsměvu. „Skoro jsem tomu nemohla uvěřit,“ oznámím jim. „Opravdu ne!“

„Netušila jsem, že už to víš! Nemohla jsem se dočkat, až ti to Lucas oznámí. Že je to tak, Jeane?“ Amanda doslova celá září a s živými gesty se obrací na svého klidně přikyvujícího manžela, na Lucase i na mě. Rozšířené oči jí svítí a vrtí se na židli jako netrpělivé děcko.

„Prozradil jsem to Emmie včera večer.“ Lucas se na mě usměje a dotkne se mé paže. „Byla z toho v takovém šoku, že ji přepadla migréna. Že je to tak, Em?“

Tomu se zasměje dokonce i Jean a pronese hlubokým hla-

sem svou lámanou angličtinou: „To není jediná. Moje migréna z toho šoku teprve teď ustoupila."

Amanda ho ale neposlouchá, hltá očima Lucase a pihovatou ruku s růžově nalakovanými nehty, ozdobenou zlatými prsteny, si tiskne k hrudi. „Jsem moc ráda, žes jí to řekl," vydechne zasněně a pak se podívá na mě. „Nesnáším tajemství, a zvlášť uvnitř rodiny. Teď nám můžeš pomoct s plánováním, Emmie. Rozmluv mu nošení těch hrozných úzkých kalhot, co si v nich dnes vy mladí libujete…"

„A vlastně," pronese Lucas, odloží hrneček a opře se loktem o stůl, „máme ještě další tajemství."

Pak se podívá na mě a skousne si koutek rtu. Uvědomím si, že to jeho rodiče ještě nevědí. Netuší, o co mě požádal. „Včera večer," pokračuje Lucas, „jsem se Emmie zeptal…"

Amanda se hlasitě nadechne a odloží sklenici citronového tvarohu, kterou si právě vzala. Nádobka dopadne s bouchnutím na ubrus.

Lucas se zasměje, podívá se na mě a povzbudivě pokývne hlavou. Odkašlu si a stále se usmívám.

„Luke mě požádal, abych byla jeho svědkyní a družičkou," prohlásím.

Amanda si překryje rukama ústa. „No ne!" vyjekne. „No ne, Jeane!"

Jean se usměje se zavřenými ústy, pohled má rozumný a jako vždycky zůstává klidný. „A jak to dopadlo?" zeptá se. „Souhlasila jsi?"

Tomu se Lucas zasměje, jako by ho představa, že řeknu cokoli jiného, prostě *pobavila*.

„Samozřejmě," ujistím je a Amanda znovu vyjekne, zvedne se a gestem mě vybídne, abych také vstala. Obejme mě, až šifon její blůzy překryje muffiny na stole. „No ne, drahoušku,"

zašeptá mi do ucha a přitiskne mě k sobě silněji, až cítím její teplo, jemnou pleť a květinový parfém. „Nikdo si tuhle roli nezaslouží víc nežli ty. On tě má moc rád," ubezpečuje mě. „Tak rád. My všichni tě máme moc rádi." A já jí objetí oplácím. Tisknu k sobě ženu, která se v posledních několika letech mého života nejvíc přiblížila roli mámy, tak, jako by mě jedině ona držela ve vzpřímené pozici. Lechtá mě v nose a cítím, že mi co nejdřív vyhrknou slzy, ale popotáhnu, potlačím je mrkáním a znovu se přiměju k úsměvu.

„Á, dojalo tě to k slzám, jak vidím," zasměje se Amanda, když se od sebe oddělíme. Znovu se posadí a rozprostře si ubrousek v klíně. Věnuje se snídani a Lucas sáhne po misce borůvek, a ještě pořád se na svoji maminku usmívá. Jean naproti mně upíjí mlčky kávu, ale upírá na mě vážný, pozorný pohled. Když ho konečně odvrátí, jsem ráda. Je načase, protože už se nedokážu dál usmívat.